

Малж-Азіѣ и Александрійскій — въ Египетъ ся узаконило още на Първыя Вселенскы Сѣборъ, по основаніе-то на стары-ты обычїи. Испослѣ на Вторыя Вселенскы Сѣборъ сравнили съ тѣхъ въ почетно-то имя и первосвященническы-ты имъ правдины, и Цариградскыя Епископъ, а на Халкыдонскый, на кой-то гы нарѣкли вече, сичкы-ты и «Патриарсы» — и Іерусалимскый. При това отъ уваженіе камъ-то старѣ-тѣ столицѣ на свѣта, Римскый Патриархъ ся прѣдоставилъ за пѣрвъ, а Цариградскый, като Епископъ новаго Рима — за вторый слѣдъ него; нѣ това было само по имя-то, а не и по власть-тѣ имъ, по кож-то сичкы-ты си оставали пакъ все равни и незавысими единъ отъ другъ.

Въ IX-ый вѣкъ само станжло едно промѣненіе въ отношенїя-та на Римскыя Папѣ камъ-то другы-ты Патриарсы, защо-то три-ти источны патриаршіи испаднѣжы една подиръ другъ подъ иго-то на Мюсюлманы-ты, и прѣдѣли-ти на Цариградскѣ-тѣ патриаршіѣ зѣли да ся стѣснявать, а власть-та на Римскыя первосвященникъ все повече, да ся расширява, като ся распространило христіанство-то по Британїѣ, Галліѣ, Германїѣ, и ся помѣтнѣжы Вест-Готти-ти и Лонгобарди-ти отъ Арианство-то, та станжлы пакъ православни. Папы-ты рѣкополагали тогава за новопросвѣтены-ты тѣя страны Епископы, и награждавали по-важны-ты отъ тѣхъ съ паллиумъ, та много искусно и майсторскы умѣли съ това, да гы направять и завысими отъ себе-си. А кога-то склонили да възложять царскѣ-тѣ коронѣ на Меровингы-ты, Пипину, и императорскѣ-тѣ — на Карла Великый, тѣ могли да си придобыжѣтѣ пѣкъ въ лице-то на Франкскы-ты краліе силны покровители и бранители, а освѣнъ това да спечелять и Равеннскыя Екзархатъ, кой-то по-напрѣдъ бѣше на Византійскы-ты императоры. Тѣй по милость-тѣ на Пипина и Карла Великый, станжлы самодѣржци на Италїѣ и распорядители на императорскѣ-тѣ коронѣ на Западъ, и естественно не щѣли да ся равнять вече съ другы-ты патриарсы, ами зѣли да мыслять какъ да обсебятъ духовнѣ-тѣ власть и надъ сичкѣ-тѣ Христіанскѣ Вселеннѣ. За да направять това стигахе имъ само едно положително основаніе. И ето имъ ся появили вече въ девятый вѣкъ на помощь, тѣй наричаны-ты лѣжеисидоровы декреталїи, въ кои-то съ неизвѣстны-ты до тогава тѣй нарядъ постановленїя на напрѣжни-ты Епископы, почнѣты още отъ Св. Климента, усилено ся доказвало, че върховно-то управленіе на сичкы-ты черковны дѣла, и особито право-то за надзираніе и съвѣсъ неограничено сѣдѣніе надъ сичкы-ты другы Епископы, сякога е принадлѣжало на Рим-